

YOUNG
ADULT

Moștenitor, aparent

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:

Laura Vladu

KARA MCDOWELL

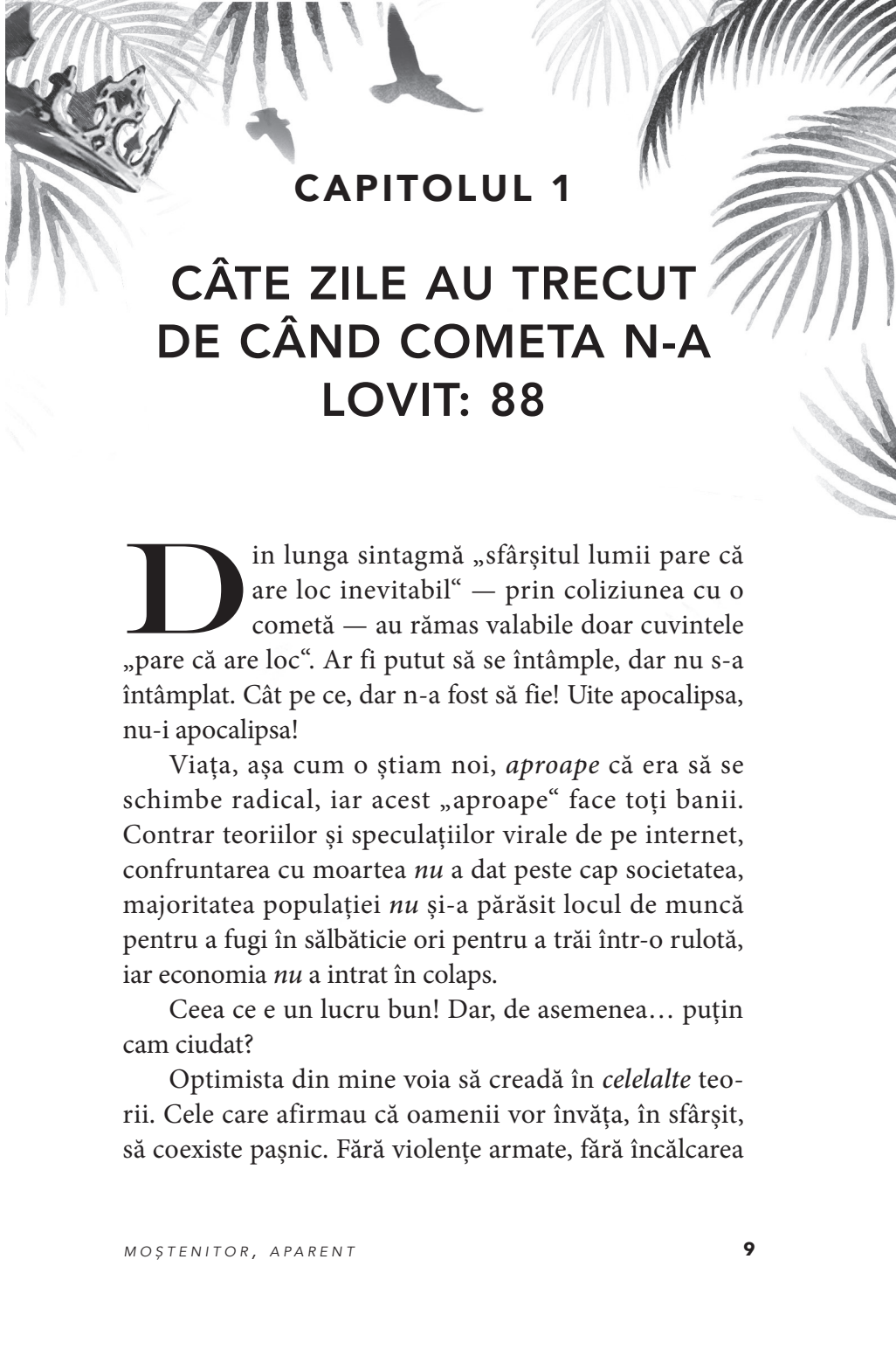
Moștenitor, aparent

Traducere
din limba engleză de
Diana-Alina Ene

The background of the page is a light cream color. It is decorated with faint, stylized illustrations of tropical elements. In the top left corner, there are palm fronds and a small, ornate object that looks like a crown or a piece of jewelry. In the top center, there are two birds in flight. In the top right corner, there are more palm fronds. The overall aesthetic is clean and modern with a tropical theme.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

CÂTE ZILE AU TRECUT DE CÂND COMETA N-A LOVIT: 88

Din lunga sintagmă „sfârșitul lumii pare că are loc inevitabil” — prin coliziunea cu o cometă — au rămas valabile doar cuvintele „pare că are loc”. Ar fi putut să se întâmple, dar nu s-a întâmplat. Cât pe ce, dar n-a fost să fie! Uite apocalipsa, nu-i apocalipsa!

Viața, așa cum o știam noi, *aproape* că era să se schimbe radical, iar acest „aproape” face toți banii. Contrar teoriilor și speculațiilor virale de pe internet, confruntarea cu moartea *nu* a dat peste cap societatea, majoritatea populației *nu* și-a părăsit locul de muncă pentru a fugi în sălbăcie ori pentru a trăi într-o rulotă, iar economia *nu* a intrat în colaps.

Ceea ce e un lucru bun! Dar, de asemenea... puțin cam ciudat?

Optimista din mine voia să creadă în *celelalte* teorii. Cele care afirmă că oamenii vor învăța, în sfârșit, să coexiste pașnic. Fără violențe armate, fără încălcarea

drepturilor fundamentale și fără să-ți ia trei săptămâni să răspunzi la un mesaj pentru că ți-a fost lene și apoi ai uitat.

Am privit moartea în față și apoi am trăit să spunem povestea. Poate am fost naivă, dar chiar am crezut că această nouă șansă la viață va însemna ceva. Când ți se spune că mai ai opt zile de trăit și apoi sfidezi soarta — asta n-ar trebui să schimbe *totul*?

Spoiler: n-a schimbat nimic.

La suprafață, lucrurile par la fel ca întotdeauna. Sunt la Săptămâna de Orientare de la Northwestern University și e exact cum am văzut în toate filmele de prezentare a facultăților. Mulțimi de viitori boboci au invadat campusul, cu ochi sclipitori și visuri despre o viață nouă, plină de petreceri și băutură, cursuri și prieteni, sex și libertate.

Mă aflu pe aproximativ aceeași traiectorie pe care eram înainte de a ateriza la Londra, în iunie trecut. Cu sau fără cometă, probabil că tot aici aș fi fost, holbându-mă în ochii întunecați ai unui străin, la petrecerea de orientare pentru boboci dată de o grupare din afara campusului. La cursuri nu vom merge decât peste câteva zile, dar, oficial, viața de student a început.

În ciuda a ceea ce credeam pe vremuri, petrecerea asta mediocră reprezintă viața mea reală.

— La ce specializare ești? mă întreabă băiatul (Ethan?), în timp ce-mi umple paharul cu bere spumoasă pe care n-am nicio intenție s-o beau, și telefonul îmi vibrează la nesfârșit în buzunar.

Arunc un ochi pe ecran și mă topesc instantaneu în sinea mea, pentru ca apoi să mă concentrez din nou la

tipul pe care îl am în față. E cu câțiva centimetri mai înalt decât mine, are piele cafenie și plete negre. E slab, dar nu deșirat și, când zâmbește emoționat, realizez că e drăguț într-un fel care, *înainte*, mi-ar fi atras atenția.

Se pare că nu *totul* e la fel.

— Nu m-am hotărât încă, îi răspund, acceptând băutura caldă. Dar tu?

Se apleacă mai aproape de mine, ca să-l pot auzi peste muzică.

— Inginerie.

— Fără ezitare. Drăguț!

Ridic mâna pentru a bate palma și el se conformează râzând.

— Sunt sigur c-o să te hotărăști și tu.

— Măcar unul dintre noi să fie optimist.

Uneori mă întreb dacă nu există prea multe opțiuni la facultate. (În viață!) Știu sigur că la inginerie sunt peste douăzeci de specializări principale și secundare.

— N-ai niciun plan? mă întreabă el din nou, zgândărindu-mi instinctul de „luptă sau fugi“ ca pe o rană proaspătă.

— Absolut niciunul, confirm.

Ce sentiment ciudat: de la fata care are toate răspunsurile cu privire la viitor să te transformi în fata lipsită de orice direcție! Nu știu nici măcar ce-mi va aduce următoarea săptămână, darămite ce voi face cu viața mea. Mi-am închipuit pentru o scurtă perioadă că răspunsul va fi fotografia, dar dacă mă înșel? Dacă-mi irolesc această a doua șansă?

Când respectiva gaură neagră care este viitorul meu începe să mă înspăimânte, îmi amintesc că soarta a fost de partea mea în Europa, or, cine sunt eu să cred c-aș fi mai tare ca ea? (Nu?)

Tipul zâmbește și eu îi întorc zâmbetul, ca să-mi demonstrez că sunt prezentă, că nu mă gândesc la alerta Google de pe telefon. Las tăcerea să se aștearnă între mine și Ethan puțin cam mult — și-o iau ca pe un semn că ar trebui să plec. Privirea îmi zboară peste umărul lui, căutând-o pe cea mai bună prietenă a mea, Naomi, care ar putea la fel de bine să fie într-un colț, revizuiind orarul și scriindu-i iubitului ei, ori să participe la un concurs de băut beri, făcând în același timp planuri de intrare într-o frăție. E la fel de sociabilă pe cât de ambițioasă și zilele astea simt că semăn din ce în ce mai puțin cu ea. Deschid gura să spun „Ne mai vedem!“ în același timp în care Ethan e și mai hotărât ca înainte să continue conversația.

— Ce-ai făcut în Săptămâna Cometei? mă întreabă.

Lumea numește „Săptămâna Cometei“ acele șapte sau opt zile când toți am crezut că vom muri. Mă uit în jos la băutura din mâna mea și mă strâmb, amintindu-mi cum m-am îmbătat ultima dată (într-o căsuță din Italia, cu o tipă care mă ura). Imaginea acelei beții — asemenea întregii săptămâni de atunci — pare atât de dureros de proaspătă! Iau o gură mică de bere și tremur înghițind-o.

— Nu prea multe, mint.

El se uită la mine așteptând. Trebuie să mă străduiesc mai mult.

— Mi-am vopsit părul. Oribil!

— Mie-mi place.

Oftez epuizată. E drăguț și mi-aș dori să nu fie, ca să am motiv să plec.

— Atunci arăta mai rău.

Îmi trec degetele prin păr. Cu câteva săptămâni în urmă, Naomi mă târâse la coafor. Am fost ciudat de ușurată când stilista mi-a spus că decolorantul îmi stricase părul total și că era nevoie de timp ca să se refacă. Se oferise totuși să-mi mai nuanțeze șuvițele de un roșu-portocaliu și eu am acceptat, gândindu-mă că, dacă scap de ele, o să mă simt din nou eu însămi. (Nu s-a întâmplat așa. Părul arată aproape la fel — minus șuvițele — și, de fiecare dată când mă uit în oglindă, aud o voce confuză cu accent britanic spunând *Cine-i Gitty?* și-mi vine să vomit.)

Ethan dă din cap, așteptându-se, probabil, să adaug ceva interesant. Din nefericire pentru el, are de așteptat mult și bine. În primele câteva săptămâni după excursie, m-am simțit ca o sticlă agitată, aflată sub presiune, gata să explodeze de câte secrete ascundea. Asta după ce trecusem prin atâtea, fără să am cu cine vorbi. Conștientă fiind că pe afară arătam mai mult sau mai puțin la fel, dar pe dinăuntru fiecare moleculă îmi fusese rearanjată. Aproape trei luni mai târziu, încă nu sunt pregătită să vorbesc despre asta, mai ales cu niște străini.

— Dar tu? îl întreb pe Ethan.

Sunt cam ruginită, dar mă străduiesc.

— Eu și cei din familia mea ne-am făcut tatuaje identice.

Își ridică mână și dezvăluie o creatură mare și ciudată ce seamănă cu monstrul din *Stranger Things*.

— Fără regrete! adaugă, și încă o dată mă simt geloasă pe siguranța lui.

Telefonul îmi vibrează din nou și nu-mi mai pot învinge curiozitatea; îmi arunc ochii pe ecran, disperată să deschid mesajul.

— Mama îmi dă mesaje întruna, mint din nou.

— Părinți agitați? dă el din cap înțelegător. Mama mă amenință că, în cazul în care nu-i răspund la mesaje într-o oră, sună la poliția campusului.

Sentimentul spumos de neliniște revine răzbunător.

— Vrei să dansăm? strig să acopăr muzica.

Ethan e de acord entuziasmat, așa că ne lăsăm băuturile pe o masă din apropiere (eu n-o să mă mai întorc după ea) și-l târăsc pe ringul de dans improvizat. Îmi pun brațele pe umerii lui, încrucișându-mi palmele la ceafă. El și le sprijină politicos pe șoldurile mele și neunduim ușor în ritmul muzicii.

— Mă bucur că te-am cunoscut, zice la câțiva centimetri de urechea mea.

— Îhâm, răspund, conștientă dintr-odată de căldura insuportabilă din încăpere.

Își lasă mâna să alunece de pe talia mea în jos. Eu îl privesc în ochi pentru prima oară de când dansăm și mă simt superdezamăgită. Stau lipită de un tip simpatic și drăguț și care, în mod ridicol, îndeplinește toate criteriile mele, iar tot ce simt eu este c-ar trebui să fiu oriunde altundeva, dar nu acolo.

El se apropie și mai mult, cu buzele la o respirație distantă de ale mele.

Mă smucesc să scap din brațele lui.

— Nu pot. Eu, eu...

Mă uit în jur, sperând că Naomi o să apară ca prin minune și-o să mă salveze.

— Hei, e-n regulă! ridică el mâinile în aer și se retrage.

— Aș vrea...

Vocea mă lasă. Aduug în minte. *Aș vrea să pot uita vara asta. Aș vrea să merg mai departe.*

— Ai un iubit sau ceva de genul ăsta?

Sau ceva de genul ăsta.

— Trebuie să plec.

Îmi fac loc prin mulțimea de pe ringul de dans și ies pe veranda pustie. Aerul verii târzii îmi umple plămâni, în timp ce mă prăbușesc pe scări și, tremurând, îmi las capul pe brațe.

De ce continuă să mi se întâmple asta?

Când sunt singură, tot ce vreau e să fiu înconjurată de oameni. Iar când sunt în compania oamenilor, nu-mi doresc decât să fiu singură. Nimic nu pare în regulă, pentru că *eu* nu mă simt în regulă.

Cu o privire scurtă să văd dacă cineva mă bagă în seamă (n-o face nimeni), deschid alerta de mesaje pentru „Cometă, câine“. M-am simțit ca o obsedată care-și bagă nasu-n viața altora când am instalat-o, dar Cometă *chiar* e câinele meu și deci nu e nimic greșit să vreau să stau cu ochii pe el. Problema e că primesc prea multe mesaje. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să-i dau animalului

meu de companie numele celui mai mare eveniment global al secolului.

Inboxul meu e acum plin de articole nedeschise în care e vorba despre Cometă, ceea ce înseamnă că azi a avut o apariție publică. Îl aleg pe primul și-l deschid. Are și un video atașat și citesc cu surprindere că a fost făcut în Canada. Mi se taie respirația. *E posibil* — mă dojenesc singură înainte de a urma gândul până la concluzia ce se impune natural și dau *play*.

Filmulețul urmărește o procesiune de vehicule negre, concentrându-se pe un Bentley care oprește într-o curbă plină de lume așteptând în spatele unor garduri din oțel. Ușa mașinii se deschide și Cometă sare primul afară, iar inima-mi sare în gât. Așteaptă răbdător lângă ușa deschisă și stomacul mi se strânge de o anticipație jalnică. O clipă mai târziu, noul rege, Theodore Geoffrey Edward George, coboară, ținând într-o mână lesa lui Cometă și salutând cu cealaltă mulțimea. De fiecare dată când îl văd (când mă uit ce face Cometă, evident), mă surprinde faptul că părul lui are încă acea nuanță de castaniu dată de vopseaua de la farmacie.

Dacă m-aș chinui să interpretez asemenea detalii, m-aș întreba dacă și el e bântuit de amintirile acestei veri.

Studiez figura de pe ecran, evaluând-o. Mereu compar băiatul din poze cu cel pe care l-am cunoscut în viața reală și azi arată surprinzător de asemănător cu cel care m-a sărutat pe o plajă din Grecia. Are un zâmbet natural, poartă un costum *navy blue* perfect croit, care-l face să pară puțin mai matur decât cei nouăsprezece ani ai lui, și

un aer important, dar relaxat. Arată bine, e fermecător și natural. În plus, arată *fericit*.

Îmi taie respirația.

Articolul titrează REGELE THEO DISPERAT SĂ IMPRESIONEZE, dar eu nu sunt de acord. Se apropie de prim-ministrul canadian, înconjurat de gărzi de corp. Își strâng mâna, pozează, schimbă zâmbete și amabilități și Theo arată al naibii de natural. S-a născut și a fost pregătit exact pentru așa ceva: să farmece mulțimile, să arate ca o figură familiară în vremuri de schimbare și nesiguranță, amintindu-le tuturor admiratorilor de ce au urmărit obsesiv fiecare mișcare a familiei timp de generații. Commonwealth-ul e poate într-o perioadă de tulburare, dată fiind moartea prematură a reginei și apocalipsa care era cât pe ce să se întâmple, dar unele tradiții rămân la fel. Statornice. De neclintit. Cu mai puțin de două săptămâni înainte de încoronare, prezența lui Theo e un memento al tuturor acestor lucruri.

Cel puțin asta văd eu. Cunoștințele mele despre familia regală se limitează la ceea ce am învățat când Theo și cu mine am petrecut o săptămână împreună într-o cursă nebună prin Europa și la poveștile pe care el mi le-a spus *atunci* — despre un băiat captiv într-o viață pe care n-o suporta — deloc asemănătoare cu ceea ce văd *acum*. Pare *destinat* acestei vieți, nu captiv, iar viitorul lui e clar ca lumina zilei. Așa că simt un mic junghi de invidie.

Mă aplec, aproape că ating ecranul cu nasul, ca să-i pot vedea mai bine expresia. Se uită la cameră și rânjește ca și cum n-ar fi fost aruncat într-o viață pe care o ura

sau ca și cum mama nu i-ar fi murit de curând de o malformație nedepistată la inimă.

Stomacul mi se strânge din nou.

Odată, între o furtună pe Mediterană pe un feribot și un zbor spre Chicago, acasă, am crezut că știu ce-l face să zâmbească. Dar poate m-am înșelat.

În iunie trecut, pe când o cometă amenința să lovească Pământul și să pună capăt vieții așa cum o știam, Theo încercase să fugă de obligațiile pe care le avea. Era dispus să renunțe la viața lui și la titlul de moștenitor, iar când am aflat că-și cedase locul în buncărul familiei era prea târziu. Eram deja pe jumătate îndrăgostită (ori așa credeam) și nu l-am mai putut lăsa să continue să fugă. L-am trimis direct în brațele echipei regale de securitate, presupunând că nu mă va putea ierta niciodată pentru asta.

Dar poate că-i place să fie rege mai mult decât ne așteptaserăm amândoi. Poate că, acum, când e la putere, nu mai crede că monarhia e ceva învechit și nedrept.

În timp ce încerc să-i ghicesc sentimentele imprevizibile, nu mă pot împiedica să nu mă întreb ce părere are despre faptul că e *soțul meu*.

(„Soț!“ De fiecare dată când *mă gândesc* la acest cuvânt, creierul mi se scurtcircuitează ca un uscător de păr american într-o priză londoneză.)

Îmi las capul în mâini, în timp ce râsetele și muzica plutesc spre verandă. Peste tot în jurul meu, cât a fost vara de lungă, mi s-a părut că lumea a trecut peste așa-numita Săptămână a Cometei. Toți ceilalți se concentrează pe

faptul că *era cât pe ce să se întâmple* — dar grație unei hârtii cât se poate de reale, pe care am ascuns-o sub saltea, alegerile mele din acea Săptămână m-au urmărit până acasă, peste Atlantic, într-un fel care pare mai permanent chiar și decât tatuajul lui Ethan cu Demogorgon.

Am făcut toate pregătirile pentru noul an școlar: m-am înscris la cursuri, am completat online formularul trimis de facultate. (La insistențele surorii mele, Brooke.) Am cumpărat un coș pentru rufe și un cuptor cu micro-unde de la Target. Fac toate cele necesare pentru a deveni boboc la facultate și a-mi continua viața, dar nu e destul. Nu pot merge mai departe, ori uita, ori răsufla ușurată în legătură cu acel lucru care *era cât pe ce să se întâmple*. Visez bărci scufundate, trenuri pierdute și câini furați, trezindu-mă în fiecare noapte cu transpirații reci și inima bubuindu-mi în piept.

— Wren!

Ușa de la intrare se deschide în spatele meu, iar când mă întorc o văd pe Naomi, în adidașii ei cu platforme, fustă scurtă, un top decupat și cocul *spiky space*.

— Te-am căutat peste tot! se așază ea lângă mine, inspirând adânc. Miroase a ploaie sau am eu așteptări prea mari?

E obsedată de vreme și și-a proiectat deja în amănunt viitorul de prezentatoare meteo la TV.

Mie îmi lipsește sentimentul ăsta.

— Ca de obicei, ai așteptări prea mari, zic cu o voce plată.

— Ce s-a întâmplat? se încruntă ea.

Ezit. Știe de Theo, dar nu tot adevărul despre certificatul de căsătorie de sub salteaua mea.

— Nimic, zic într-un târziu, pentru că nu vreau să-i stric emoția de început de an școlar.

— Plecăm.

Mă trage în picioare și, când încerc să protestez, mi-o taie scurt.

— Oricum mă pregăteam s-o fac. Ți-ai luat sprayul cu piper?

Și-l atinge pe al ei, atașat de brelocul de chei.

Am și eu unul la fel — cadou de la mama ei. Naomi își deschide cutiuța de AirPods și-mi dă și mie o cască.

— Avem nevoie de muzică tristă sau de un cântec despre minciună în iubire, pentru drumul spre casă?

Nu știi dacă e de la privirea ei plină de loialitate până la moarte, ori de la filmulețul din telefonul meu, ori chiar de la ideea că Theo și cu mine suntem din nou pe același continent, dar oala sub presiune din suflet îmi explodează:

— Ai ceva în playlist pe tema „am făcut o mare greșală“?

— Orice s-a întâmplat, putem rezolva, zice ea imediat.

Îmi trec palmele peste față.

— Nu fără un avocat de divorțuri, bălmăjesc.

— Nu cred c-am auzit bine, se încruntă ea.

N-o condamn pentru scepticismul ei. *Este greu de crezut fără o dovadă.* Inspir adânc, pregătită să dau pe față secretul pe care l-am ținut toată vara.

— Trebuie să-ți arăt ceva.